

L'Església dels marges

Dg, 6/02/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

L'altre dia llegia un comentari del professor Jaume Botey amb motiu de la mort de don Samuel Ruiz. L'evolució de Chiapas li suscitava la bonica idea d'una Església que ajuda a créixer i acompanya els pobles, «no l'Església que renya o busca poder sinó la que es posa al servei i sap treure el millor de cadascú».

Son moltes les persones que, cansades d'una Església massa poderosa i dogmàtica, s'hi senten al marge; i caminen al marge del poder, sense alforja ni bastó, amb la llibertat d'aquell qui no tem res. Aquestes persones no estan al marge de l'Església, són l'Església dels marges! ¿Per què no podem dir-li també Església?.

Una Església concebuda als marges de les comunitats nascudes per afinitat, guiada per mediadors —no per intermediaris—, per mestres triats i triades pel seu carisma dins del cor de la comunitat.

Una església —escrita en minúscula— assembleària, fraternal, solidària, encarnada, femenina, construïda amb maons de pregària i de silenci.

Una església on els pobres siguin el pa i el vi i la raó de tenir.

On s'aculli tot el que és nou sense recel, on la creació divina i la co-creació humana formin un riu de lava incandescent que ho amari tot de l'Amor de Déu.

Hi somnio? No! Perquè ho he vist. He vist viure i treballar des d'un marge ple de vida on tot està per fer i on tot s'està fent cada dia. On, com deia Vicent Ferrer: «Res no és impossible».